

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2001 predbežne prerokoval podnet T.H.M., P., zastúpenej advokátom Mgr. S. M., B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného úradu v P. vydaním cenového výmeru č. 1/2000 zo 6. apríla 2000 a takto

r o z h o d o l :

Podnet T.H.M., P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

Podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. februára 2001 T.H.M., P., (ďalej len „navrhovateľ“), žiada, aby ústavný súd na základe podnetu vyslovil, že Okresný úrad v P. vydaním cenového výmeru č. 1/2000 zo 6. apríla 2000 porušil základné právo navrhovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základné právo podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Podanie ústavný súd považuje za podnet na začatie konania, pretože na iný záver chýba procesne prejavená vôľa právnickej osoby, ktorá podnet podala.

Vydávanie cenových výmerov okresnými úradmi upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“).

Podľa tretej časti zákona o cenách, konkrétne ods. 2 § 11 (Rozhodovanie vo veciach regulovaných cien), okresné úrady vykonávajú reguláciu cien podľa § 6 v rozsahu vymedzenom v rozhodnutí o regulácii cien podľa ods. 1. Rozhodnutia okresných úradov sa uverejňujú v publikačnom orgáne ministerstva.

Podľa § 21 zákona o cenách na rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s výnimkou rozhodovania podľa tretej časti, alebo ak tento zákon neustanovuje inak (§ 19 ods. 2). Rozhodnutia podľa tretej časti nepodliehajú preskúmvaniu súdom (§ 248 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov).

Z uvedeného vyplýva, že ak mal cenový výmer Okresného úradu v P. (ktorý je rozhodnutím orgánu miestnej štátnej správy) porušiť základné práva navrhovateľa, mohol byť napadnutý na ústavnom súde v zákonom ustanovenej lehote len ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy v znení pred novelou vykonanou ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ nevyužil túto možnosť, ale podal podnet na začatie konania, v ktorom napáda podľa záveru ústavného súdu cenový výmer, hoci formuluje žiadosť o ochranu ústavnosti tak, že okresný úrad mal porušiť označené základné práva vydaním rozhodnutia – cenového výmeru. Taká žiadosť o ochranu základných práv je však z vecného hľadiska to isté, ako porušenie základných práv rozhodnutím. Každé rozhodnutie totiž musí byť aj vydané, inak by neexistovalo, takže dodanie slova „vydaním“ nemení nič na podstate veci, t. j. že navrhovateľ napáda rozhodnutie orgánu miestnej štátnej správy.

V tejto spojitosti ústavný súd konštatuje, že preskúmať napadnutý cenový výmer je možné len tak, že sa preskúma celé konanie, ktoré predchádzalo vydaniu tohto rozhodnutia, čo je postup ustanovený všetkými procesnými poriadkami vrátane konania pred ústavným súdom. Iba po preskúmaní tohto predchádzajúceho konania možno vysloviť, či rozhodnutím vydaným na jeho záver boli alebo neboli porušené základné práva alebo slobody. I tento poznatok potvrdzuje správnosť záveru o tom, že navrhovateľ napáda rozhodnutie – cenový výmer Okresného úradu v P.

Podľa rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 48/97 je ústavná sťažnosť procesným prostriedkom zabezpečenia dostupnosti základného práva zaručeného poslednou vetou čl. 46 ods. 2 ústavy. Článkom 127 ústavy sa vytvára podiel ústavného súdu na tej časti právomoci všeobecných súdov, ktorou orgány všeobecného súdnictva vykonávajú správne súdnictvo. Pretože všeobecné súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, čl. 127 ústavy (v predošlom znení) sa zakladá subsidiárna právomoc ústavného súdu konať o zákonnosti (ústavnosti) tých rozhodnutí orgánov štátnej správy a územnej samosprávy, ktoré nepodliehajú preskúmaniu všeobecným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu ak sa fyzická osoba alebo právnická osoba mohla brániť proti porušeniu svojich základných práv a slobôd ústavnou sťažnosťou a neurobila tak, je vylúčené, aby nahradila možnosť takejto ochrany použitím podnetu na začatie konania. Jednou z podmienok, ktorú ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní, tiež je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet. Pri posudzovaní jej splnenia ústavný súd totiž zisťuje, či prijatiu podnetu na konanie nebráni právna prekážka ústavnej a zákonnej úpravy jednotlivých typov konaní pred ústavným súdom (čl. 125 a čl. 130 ods. 3 ústavy a § 37 až 74 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ich základná charakteristika je tá, že každé z konaní pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná

úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom. Vychádzajúc z uvedeného za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom (vrátane podnetov fyzických a právnických osôb) možno preto považovať len tie, o ktorých je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z uvedených typov konaní pred ústavným súdom ako v samostatnom konaní.

Tieto právne závery viedli ústavný súd k tomu, že podnet odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 zákona o ústavnom súde.